

Ἡ κ. Μαρίκα Κοτοπούλη, καλλιτέχνης με ἐξαιρετική... σημασία, μᾶς παρουσίασε «Μιά γυναίκα χωρίς σημασία». Ἄς ὄψεται ὁ Οὐάιλντ πού κι' αὐτός τελευταία ξανάγινε τῆς μόδας! Περίεργο ἀλήθεια πρᾶγμα: ὅταν τὰ ξένα θέατρα, ἐδῶ καὶ χρόνια ἔχουν λησμονήσει τὸν Οὐάιλντ, τὸν Ἴψεν καὶ αὐτὸν ἀκόμα τὸ Σαίξπηρ, τοὺς ἀνακαλύπτουμε με καθυστέρηση ἐμεῖς καὶ δὲν τοὺς χορταίνομε! Τέλος πάντων.

Τὸ ἔργο αὐτό, πού γράφτηκε στὰ 1893, εἶναι γεμᾶτο, ὅπως ὅλο τὸ θέατρο τοῦ Ἄγγλου ποιητοῦ, ἀπὸ δογματισμοὺς πού κουράζουν βέβαια τὸ μέσο θεατῆ, μὰ πού παρέχουν πνευματικὴν ἀπόλαυση στὸν καλλιεργημένο. Θέατρο πάντως πού δὲν εἶναι, ὅπως τὸ ἀντιλαμβανόμαστε σήμερα. Οὔτε ὁ μῦθος εἶναι πᾶ πρωτότυπος, οὔτε τὸ δράμα τῆς κυρίας Ἀρμπεθνολ, μπορεῖ νὰ μᾶς συγκινήσει. Χαιρόμαστε τὸ διάλογο, τὸ πνεῦμα καὶ χαιρόμαστε πρὸ πάντων τὸ ἀπολαυστικὸ παίξιμο τῆς μοναδικῆς μας Μαρίκας. Ὁ κ. Κούν σκηνοθέτησε τὴν κωμῶδια με ἐπιμέλεια καὶ γούστο. Μόνο μερικοὶ ἠθοποιοὶ ἀπήγγελαν με στόμφο, πρᾶγμα κάπως ἀσυμβίβαστο. Ὁ κ. Παπᾶς εἶχε μιὰν ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχία, τὸ ἴδιο ὁ κ. Δ. Μυράτ υἱὸς καὶ ἡ κ. Ρίτα Μυράτ. Μὰ καὶ οἱ ἄλλοι συνετέλεσαν στὴν ἐπιτυχία τῆς εὐπρόσωπης αὐτῆς παραστάσεως.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΡΑΤΣΙΚΑΣ